

Ünnepi számunk szerzői: Ágh István, Sava Babič, Bada Dada, Baka István, Banga Ferenc, Bányai Gábor, Berkovits György, Bernáth(y) Sándor, Bodor Béla, Bonifert Mária, Csukás István, Darabos Pál, Darvasi László, Dobai Péter, ef Zámbo István, Egyed Emese, El Kazovszkij, Eörsi István, Esterházy Péter, Faludy György, Fehér Klára, fe Lugossy László, Fráter Zoltán, Gaál József, Garaczi László, Gittai István, Görgey Gábor, Gyárfás Endre, Határ Győző, Horovitz Magdolna, Horváth Péter, Hubay Miklós, Kántor Péter, Kardos G. György, Kádár Katalin, Kemény István, Keresztury Dezső, Kertész Ákos, Kis Zoltán, Koltai Tamás, Konrád György, Korondi József, Kovács Johanna, Kovács Zoltán, König Róbert, Lukácsy Sándor, Makó Judit, Marsall László, Maurits Ferenc, Megyesi Gusztáv, Molnár Erzsébet, Molnár Miklós, Mózsi Ferenc, M. Tóth Éva, Nemes László, Olajos György, Pálincás György, Petri Lukács Ádám, Püspöky István, Rácmolnár Sándor, Rentz Mátyás, Sárándi József, Sárközy Mátyás, Schéner Mihály, Spiró György, Stefanovits Péter, Sulyok Gabriella, Sükösd Mihály, Szabó Tamás, Szakály Ferenc, Szakonyi Károly, Széles Judit, Szemethy Imre, Szenczy Tóth Károly, Szikszay Károly, Szurcsik József, Szócs Géza, Szöllösi Zoltán, Tábori Zoltán, Takáts Gyula, Tardos Tibor, Timár György, Tóth Erzsébet, Ungvári Tamás, Utassy József, Vámos Miklós, Váncsa István, Végh Antal, Vekerdy Tamás, Villányi László, Wahorn András, Zalán Tibor, Zöldy Pál.

ÉLET ÉS

IRODALOM

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

XXXVIII. ÉVFOLYAM, 51-52. SZÁM

ÁRA: 88 FT

1994. DECEMBER 23.

Boldog

ünnepet

*kívánunk minden
kedves olvasónknak!*

MARSALL LÁSZLÓ:

Karácsonykor — hogy is?

Mintha mindenkor valakik,
hol nem tudom, hol sejtem,
hogy kik ők, azok „akik”,
naponta elfelejtem,
csak játszódna velem.

Mintha egy részeg karácsonyfácskát
hat kurva provokálna,
közülük egy épp a síromat ásná,
kapával lehuzigálna.

Mintha kellene bemutatkoznom:

„Karácsonyfa” vagyok,
állok családos poszton,
gyertyalángostúl apadok.

Töltöttkáposzta-pálinkásból
egy lábon kirohanni,
ez volna gondom, hátul
a koponyám-béli sufni
robban, s hatezer csillagszóró,
mint ENSZ-kommandós ösztűz,
szikrázik belőlem gyerekecske meg aggszűz,
leszek úgy félig-meddig
jövő karácsonyestig
angyalhajastúl porló
szép kopasznyakú kóró.

BAKA ISTVÁN:

November angyalához

Jöjj el hozzám, köd-peplumodban és
Krizantém-öllel, őszöm angyala!
Lefordítottad fátkyádat, de ma —
Bár kőpapucsban — a szívembe lépsz.

Lennék halottad, s úgy élnék veled,
Ahogy gyökérrel él a föld, a víz;
S bár szemgolyód fehér, akár a gipsz,
Poromból támaszt föl tekinteted.

Jöjj el hozzám, november angyala!
Halottak napja elmúlt, — élni kell!
S ha élni kell, a kő is énekel,

S bódít krizantém-szirmod illata —
Halotti mécs, öröklét lángja tán?
Mindegy! Fejem öledbe hajtánám.

DOBAI PÉTER:

Karácsony — as időzés

Csorna városában, a nagyságos
pannon Rába-tájban, a valamikori
Váradhegy fokon, a premontrei
kanonokrend prépostságának és
rendházának templomában.

A. D. 1991. november 14.

„Salve, Regina, Mater Misericordiae; Vita,
Dulcedo Et Spes Nostra, Salve. (...)

O Clemens, O Pia, O dulcis Virgo Maria.”
(Canti Mariani)

Ádvent! Adventus Domini! Egyetemes Eljövétel!
Mintha volna nem csak oltár, de
elsodort, világtalan bolyongó hajók elébe rév,
vihartépett, felszakadt, zúzott fedélzeteket
— mint riadt, csüggedt lelkeket —
újjáépítő kikötő, úgy fogad és nyugoz örömben
minden ajzottságot csillapító, megszólító szépségével,
félelemtelen nyugalomával a csornai fekete
Madonna-kép!

Rajongó festője ívelt, kapu-magas keretbe zárta,
mélyen redőzött, súlyos barokk, szálba font
arannyal hímzett ruhába, palástba
öltöztette a Gyermeket ölelő Nagyboldogasszonyt,
de Csorna templomának fekete Madonnája
— Mária Afrika-Arca! —

mindent reabíz boldog, ifjú mosolyára,
közömbös néki bársonya, csipkéje, ékköves koronája:
téged hív hullni ünnepen térdre,
magához bátorít bátor, térítő kegyelme,
téged, bombázott, békétlen romjaid imazsámolyára,
téged, tékozló zarándok: Európa!

Stefanovits Péter rajza